

Meseország vándorai

A fogvacogtató hideg téli napokban mogorván húzzuk össze magunkon a kabátot, miközben a nemrég elmúlt, napfényes ősz után vágyakozunk. Milyen sok színben pompáztak akkor a fák! Báboházunk palettája is újabb színekkel gazdagodott ebben az időszakban. Két vándor járt erre pemzlivel és festékes bődönnel. Egyikőjük Fabók Mariann bábszínész, aki egyszemélyes előadásaival melengette meg a szívünket, másikójuk Darvas Bence zeneszerző, aki a *Hamupipóke* és egy réges-régi előadás *A farkas és a bét kecskegida* zenéivel bujt meg emlékeinkben.

Fabók Mariann

„Jól tanuló kislány voltam, de igazából minden csínytevést kedvelő, tiszteletbeli fiú. Grundépítés, gyümölcszedés, viráglopás, fáramászás... minden érdekelt. De a nyilvános szerepléseket sokáig messze elkerültem. Nem mertem a Mikulás színpadi zenekarába se beállni egy iskolai látogatásán, pedig minden gyerek, aki ott rázta a csörgőt, csokit kapott. S abban az időben csokiért szinte bármire képes voltam.

Aztán édesanyám gondos tanítgatása közepette feloldódott bennem ez a görcsös félelem: megszerettem a versmondást, mesék - történetek tolmácsolását. Sőt, felső tagozatos koromra egy színjátszó csoport tagja lettem, ahol úgy magamba szívtam a játék szeretetét, hogy attól fogva végérvényesen

minden porcikám csak a színházért remegett.

Életemben egyszer eregettem örömkönnyeket, amikor kiderült, hogy

vágyott iskolám, a Színművészeti Egyetem első rostáján átjutottam. (Csodálatos érzés az örömkönny: csurog a szemedből a sós víz, s közben egyáltalán nem szorít a torkod.) Aztán hamarosan eregettem igazi könnyeket is, amikor kiderült, a második rostán kiszóródtam. Végtelenül elkeseredtem. Sokszor van úgy, hogy azt hisszük, elfogyott előttünk az út, megrekedtünk, és sehogy sem sikerül a vágyott célunkat elérni. Pedig a Jóisten csak csavarint egyet a haladási irányunkon, s olyan fontos ajtókat nyit meg előttünk, amik egész életünket meghatározzák. Így került életembe a bábozás. Belódultam a budapesti Kolibri Színház bejáratán, s ki se jöttem három évig. Itt jól elsajátítottam a bábozás sok fortélyát, amit az ezt követő négy évben a Színház- és Filmművészeti Egyetemen tovább gyarapíthattam. (Egyik Szilveszter éjszaka megsimogattam a bejáratának kilincsét, fohászkodtam az Úristenhez, s következő évben bejutottam hón áhított iskolámba.)

A hosszú tanuló évek után végre munkához láthattam: a Miskolci Nemzeti Színház színésze lettem. Gyönyörű feladatok vártak itt rám. Rengeteg szép szerepet játszhattam/ játszhatok itt estéről estére. De tudjátok: „amit/akit egyszer megszeliéd, azért felelős

leszel”. Egy pillanatra sem felejtettem el a bábozás, s a történetmesélés gyönyörűségét. Nem is olyan régen megalakult saját vándor bábszínházam: Fabók Mancsi Bábszínháza. Apák, nagyapák, szép- apák, s azok nagyapjainak örökét mesélem az országban mindenfele, ahová meghívást kapok. Segítségemre van ebben Gizi nevű fehér automobilom, aki készségesen elszállít bárhová.

Így tehettem látogatást Debrecenben is. Talán láttátok is a „*Székely menyecske meg az ördög*”- című előadást... Ha nem, még találkozhatunk, mert én fehér paripámmal mindig csak járom a világot, kutatom, s továbbadom régi kor embereinek kincses történeteit.”

Fabók Mariann

Darvas Benedek

„Budapesten születtem. Anyukám matematika tanár, apukám zeneszerző. Akkoriban szinte mindenki tanult valamilyen hangszeren, anyukám is zongorázott, otthon sokat muzsikáltunk együtt. Már kiskoromban eldöntöttem, hogy zenész leszek, főleg zeneszerző. Vagy énekes vagy filmrendező vagy szí-

nész vagy inkább „feltaláló”. Szüleim beírtak a zeneiskolába (Tóth Aladár Állami Zeneiskola) zongorázni. Hamar rájöttem, hogy jobban szeretek saját zenéket kitalálni, mint mások darabjait gyakorolni, ezért a zenei középiskolában (Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola és Gimnázium) már zeneszerzést tanultam, és a Zeneakadémián (Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem) végeztem, így lettem zeneszerző. Hamar színházakhoz kerültem, ahol színdarabokhoz írtam zenéket, és az előadásokon is közreműködtem különféle hangszereken. Észrevettem, hogy a színház egy nagyon érdekes játék, mert ott egyszerre lehetek muzsikusként és szereplő, de bizony még „feltaláló” is. Mert mikor üres a színház, és próbálják a darabot, sokszor van úgy, hogy megáll a próba, megakad a színész, és a rendező rám néz, hogy: „na ide kéne kitalálni valamit, itt hiányzik még valami nemtudommi”, és akkor a „feltaláló” felnéz a plafonra, gondolkodik egy kicsit, és játszik vala-

mit a zongorán, amitől továbblendül a játék, mert néha csak a zene tudja elmondani azt, amit szóban nem lehet. Így lettem végül „feltaláló” is...

Azóta sok pesti és vidéki színháznak írtam zenét, köztük két operát is, ahol a színészek végigéneklék a darabot. A *Parasztopera* és a *Gyévuska* a mai napig látható. Ezekre vagyok a legbüszkébb, mert másfél óra hosszú zenét megírni nagyon nagy munka. Hónapokig hosszasan, kitartóan dolgoztunk rajta.

Legelső munkámat a Budapesti Báb- és Színházban kaptam. A bábdarabok szólnak gyerekekhez vagy felnőttekhez, de van, hogy gyerekekhez és felnőttekhez is. A zene is ilyen. Sőt még inkább ilyen. Könnyebben eljut a szívekhez, kortól függetlenül.

A *Hamupipőkében* a zene a hangulatokat, érzelmeket színesíti a mese más-más részleteiben. Ezeket a színeket szoktuk Kuthy Ágival, a rendezővel megbeszélni. Gyakran a próbák alatt derül ki, hogy mennyire illik a zene a játékhoz, és hogyan idomul a játék a zenéhez. Van, hogy változtatni kell a zenén ott, ahol az nem működik annyira. Az is előfordul, hogy a játék változik a zene hatására.

Távolabbi terveim, álmaim mostaniak. Mint muzsikusként, az tesz boldoggá, ha a zeném téged boldoggá tesz.”

Darvas Benedek